

Risalelerde "Rabbisine" şeklinde geçen ifadeler neden "Rabbine" diye söylenmiyor? Acaba "Rabbisi" denerek kul ile Rab arasında hususî bir bağ mı kuruluyor? Ek alma bakımından hangi dil kurallarına dayanıyor? Ya da Risale-i Nur'a has bir üslûb mudur?

Bu gibi ifadelerde kullanılan eklere TDK kaidelerinde "**ek yığılması**" adı verilmektedir. Bu yığılma olayının hangi cins eklerde meydana geldiğini, kaide halinde tesbit ettirecek bir durum ve kaide söz konusu değildir. Fakat aşınma, kalıplaşma veya değişik fonksiyonlar kazanma özelliği gösteren eklerde, vukuu muhtemel bir şeydir. (1)

Risale-i Nur'un ifade ve üslubu biraz kendine özgüdür, hatta bu yüzden bazı kesimler eleştiriyor. Lakin edebiyat dünyasında dil yapısına uygun olmayan hatta meydan okuyan kendine özgü birçok akımlar bulunuyor ve bunlar eleştiri konusu olmuyor.

Mesela, "*Garip hareketi*", "*Garip akımı*" ya da "*Birinci Yeni*" olarak bilinen; Orhan Veli Kanık, Oktay Rıfat ve Melih Cevdet Anday'ın öncülüğünü yaptığı şiir hareketidir. Türk şiirinde o güne kadar yer etmiş kalıp ve anlayışlardan kurtulmak gerektiğini savunur ve biçimciliğe, duygusallığa karşı çıkıp, söyleyiş güzelliğini esas alır.

Garip hareketi, yazarları şiirde her türlü kurala ve önceden belirlenmiş kalıplara karşı çıkıp, kuralsızlığı kural edindiler. Şiirlerde toplumsal yergilere yer verip şiirin ölçü, uyak ve dörtlülle ilgisiz olduğunu, özgür yazılması gerektiğini savundular ve şiirin konularını genişlettiler.

"Rabbisine" ifadesi **"Rabbine"** ifadesine göre kulağa, daha sıcak daha samimi daha duygusal bir ifade gibi geliyor...

(1) Geniş bilgi için bkz, Zeynep Korkmaz, Türkçede Ek Yığılması Olaylarının Meydana Gelişi Üzerine, Teknopark....